

ת"פ 37692/10/19 - מדינת ישראל נגד זוהיר גבן

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 37692-10-19 מדינת ישראל נ' גבן(אסיר)

בפני
בעניין: כבוד השופט - ס. הנשיא ניר מישורי לב טוב
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

זוהיר גבן (אסיר)

הנאשם

גזר דין

1. בתאריך 29.03.2020 הורשע הנאשם על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון שגובש בין הצדדים בביצוע עבירות הסגת גבול בכוונה לגנוב, גניבת כלי/אמצעי/תוצר עבודה/בקר, גניבה, פריצה לבניין שאינו דירה, שיבוש מהלכי משפט וביצוע שתי עבירות של הסתייעות ברכב לעבור עבירה.

2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היה הנאשם המחזיק והמשתמש ברכב מסוג טנדר טויוטה לבן מספר רישוי 7114679 (להלן: "הטנדר").

כתב האישום המתוקן מכיל שני אישומים.

בחלק הכללי של כתב האישום נרשם כי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היה הנאשם המחזיק והמשתמש ברכב מסוג טויוטה לבן מס' רישוי 7114679 (להלן: "הטנדר").

האישום הראשון

במועד הרלוונטי לכתב האישום ניהלה חברת "רמית" לולי תרנגולי הודו במושב כנרת שם היו מגדלים אפרוחים ומשווקים אותם. במסגרת גידול האפרוחים החזיקה החברה תנורי חימום בתוך הלולים. באותו מועד של ביצוע העבירה כפי שיתואר להלן, ניקתה החברה את התנורים ולשם כך פירקה אותם מתוך הלול ואחסנה אותם במחסן סמוך כאשר דלת המחסן נעולה. בתאריך 09.08.19 סמוך לשעה 12:37 נהג הנאשם בטנדר ונכנס לתוך המושבה כנרת. הנאשם חנה את רכבו סמוך ללולי התרנגולים. הנאשם ניגש למחסן ונטל מהמחסן 4 תנורי חימום, העמיס אותם על הטנדר ועזב את המקום כאשר התנורים על הטנדר.

לאחר שמנהל חברת "רמית" דניאל סטניצקי (להלן: "דניאל"), זיהה את רכבו של הנאשם במצלמות האבטחה, התקשר דניאל לאביו של הנאשם אשר עובד בלולים בניקיון וביקש ממנו שהנאשם יחזיר את התנורים. בתאריך 10.08.19 הגיע הנאשם למשרדי החברה ביישוב גרנות ופגש בדניאל. הנאשם ביקש מדניאל שילך למשטרה וישכנע את השוטרים שזה לא הוא ושיוריד את החוקרים ממנו כי הוא מסובך. דניאל אמר לו כי רק אחרי שהוא יחזיר את התנורים הוא ידבר עם החוקר. בתאריך 11.08.19 התקשר הנאשם לדניאל ואמר לו כי הוא החזיר את התנורים הגנובים, ואכן פועל אשר נשלח ללולים מצא את התנורים אשר גנב הנאשם במקום.

במעשיו האמורים לעיל, הסיג הנאשם גבול לעסק במטרה לגנוב. כמו כן נטל הנאשם ונשא כלים חקלאיים בשווי שאינו עולה על 20,000 ₪ כשהוא מתכוון בשעת הגניבה לשלול את הדבר מבעליו שלילת קבע ללא תביעת זכות ושלא בתום לב, הסתייע ברכב לביצוע פשע וכן שיבש הליכי חקירה ומשפט.

האישום השני

בתאריך 15.10.19 סמוך לשעה 07:00 יצא הנאשם מביתו כשהוא נוהג ברכב מסוג ג'יפ טויוטה לנדקרוזר לבן מספר רישוי 44701901 (להלן: "הג'יפ"). הנאשם נסע והגיע לקיבוץ גונן שם שהה ליד אזור הלולים של הקיבוץ. לאחר מכן נסע הנאשם לקיבוץ שעל שם אף נעצר והשתהה ליד מתחם הלולים של הקיבוץ. לאחר מכן נסע הנאשם לקיבוץ שעל שם עצר את רכבו סמוך למחסן של הקיבוץ המשמש לאחסנת תרופות לתרנגולים אשר נמצאים בלולים של הקיבוץ. הנאשם ניגש לעבר המחסן כאשר על פניו רעלה בצבע שחור ופתח את דלת המחסן שהיתה סגורה באופן שאינו ידוע למאשימה. הנאשם נטל מהמחסן תרופות לתרנגולים כדלקמן:

- א. בקבוק פיברו טאין המשמש הגברה לשתייה לעופות.
- ב. אבקת אוטוצילין המשמשת לטיפול דרכי הנשימה בעופות.
- ג. 3 בקבוקי קווינאביק, חומר המשמש בדלקות וזיהומים בעופות.
- ד. 2 בקבוקי אראמיקס חומר המשמש לזיהומים בעופות.
- ה. בקבוק סולפאטרין המשמש לטיפול בחידקי המעי של העופות (להלן: "הרכוש").

סך ערך הגניבה אינו עולה על 1,000 ₪.

הנאשם נטל את הרכוש והכניס לתוך שק לבן כשהוא יוצא מהמקום עם הרכוש ומניח אותו בקרבת מקום על הרצפה. הנאשם הלך לגיפ ונסע למקום בו השאיר את הרכוש והעמיס את הרכוש האמור על הג'יפ ולאחר מכן עזב את המקום כאשר הרכוש בג'יפ.

שוטרים אשר עצרו את הנאשם סמוך לביתו מצאו בג'יפ רעלות פנים, תרופות וציוד בעלי חיים נוסף שפרטי בעליו אינם ידועים למאשימה וכן את הרכוש הגנוב כאמור.

במעשיו האמורים לעיל, התפרץ הנאשם למקום שאינו בית מגורים בכוונה לבצע גניבה, נטל הנאשם ונשא רכוש ללא הסכמת הבעלים כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעליו שלילת קבע וכן הסתייע ברכב לביצוע פשע.

3. הסדר הטיעון מיום 29.03.2020 כלל הסכמה גם לגבי העונש המומלץ: 9 חודשי מאסר בפועל, הפעלת מאסר על תנאי בן 9 חודשים שהוטל על הנאשם בתיק 32692-12-15 מיום 02.02.17 באופן ש - 4 חודשים יופעלו במצטבר ו - 5 חודשים יופעלו בחופף.

סך הכל מאסר בפועל שירצה הנאשם בתיק זה - 13 חודשים וכן יוטל מאסר על תנאי. באשר לבקשת המאשימה לחילוט הרכב והקנס הצדדים יטענו באופן חופשי .

כמו כן הוסכם כי הצדדים יוכלו להביא ראיה בעניין שווי התנאים וכי שמורה להגנה הזכות להציג ראיות בעניין החילוט. ב"כ הנאשם ביקשה כי התביעה תעשה מאמץ להמציא לידיה חשבוניות בגין רכישת התנאים, המועד והמחיר.

4. הצדדים טענו לעונש באריכות ביום 14.05.2020 וביום 04.06.2020.

טיעוני המאשימה

1. ב"כ המאשימה הגיש גיליון הרשעות קודמות בעניינו של הנאשם (ת/2) , טיוטת כתב אישום מתוקן וגזר דין נשוא המאסר על תנאי בת.פ 32692-12-15 (ת/3) , כתב אישום וגזר דין בתיק נוסף בו הורשע הנאשם בשנת 2013 בת.פ 62218-12-13 (ת/4) ותמונות מתיק החקירה של הרכוש הגנוב (ת/5).

2. **נימוקי המאשימה להסדר:** אומנם ההסדר מקל עם הנאשם מהטעם שמדובר בעבריין רכוש רצידיביסטי וסדרתי שרק משתחרר ומבצע עוד פעם את עיסוקו בגניבות רכוש וזה נלמד מחומר הראיות בבית המשפט, אך ההסדר נבע מהטעם שמדובר בזמן חירום , נתון אשר השפיע על שיקולי המאשימה לעניין העונש. בהקשר זה ביקש ב"כ המאשימה לציין שלפני תקנות שעת חירום לא הסכימה המאשימה להסדר ועל כן סבורה המאשימה שבאיזון הראוי יש חובה וצורך לחלט את הרכב שאתו בוצעה העבירה נשוא כתב האישום באופן שהאיזון מחולק נכונה במסגרת הרכיב העונשי בהסדר.

3. **נימוקי המאשימה בבקשתה לחילוט הרכב:**

המאשימה סבורה כי יש לחלט הטנדר השייך לנאשם וראשית טענה כי רכב הטנדר שייך לנאשם וזאת מהטעמים הבאים:

א. ב"כ המאשימה הפנה לגזר הדין מושא התנאי בר ההפעלה בת.פ 32692-12-15 (3/ת), שם קבע בית המשפט המחוזי כי הנאשם הוא הבעלים של הטנדר (עמוד ראשון של כתב האישום ולהחלטת בית המשפט) המהווה הכרעה שיפוטית שהנאשם הוא הבעלים של הטנדר והוסיף כי לא הוגש ערעור על פסק הדין. **מת/3** עולה כי כל עבירה שבוצעה ברכב ונעברו מספר רב של עבירות, בוצעה במהלך שנת 2015 במועדים שונים, במקומות שונים ובכל עבירה הנאשם לקח את הרכב, זייף סימני זיהוי וביצע בו עבירות. לגישת המאשימה, די לנו להביט בכתב האישום המתוקן בת.פ 32692-12-15 (3/ת), כדי להבין שהנאשם עשה שימוש ברכב כמנהג בעלים תקופה ארוכה וממושכת.

ב. ההכרעה בעניין בעלות וחילוט של רכב בהליך פלילי, היא הכרעה שמאזן ההסתברויות הוא של הליך אזרחי ולעניין זה הפנה לרע"פ 5776/05 **אודי ראובן נגד מדינת ישראל**, שם קבע בית המשפט שנטל הראיה לפי סעיף 39 לחסד"פ הוא לפי מאזן הסתברויות במשפט האזרחי.

ג. בנוסף, הפנה ב"כ המאשימה לאסופת פסקי דין בהם נקבע כי רישום בעלות על הרכב הינו רישום דקלרטיבי ואינו מצביע בהכרח על הבעלות בפועל. המבחן הוא מבחן מהותי ולא הרישום הדקלרטיבי, לעניין זה הפנה לבש"פ 965/14 **מרים פינטו נגד מדינת ישראל** שם קבעה כב' השופטת דפנה ברק ארז כי מרשם הבעלות שמתנהל במשרד הרישוי, חרף חשיבותו הרבה אינו קונסטרוטיבי. על כן טען ב"כ המאשימה כי הגם שבמקרה הנדון רישום הבעלות במשרד הרישוי הוא על שם אשת הנאשם, אין ברישום כדי להוכיח את הבעלות המהותית ברכב הטנדר, והמאשימה סבורה כי לא בכדי רכב הטנדר רשום על שם האישה, שאין לה רישיון נהיגה, שלא עשתה שימוש ברכב בעצמה, לא קנתה אותו, לא טיפלה בו, לא ביטחה אותו ולא ידעה מי עושה בו שימוש, ומי שעשה בו שימוש עיקרי הוא הנאשם, וכמו כן לא ידעה שמבוצעים באמצעות הרכב עבירות וזיוף סימני רכב.

עוד נטען כי העובדה שהרכב רשום על שם האישה נועדה למלט את הרכב מחילוטו ולאפשר את קיום ביצוע העבירות באמצעותו, הפנה לה"ת 859-04-14 **חנין מסראוה נגד מ"י**, שם בית המשפט התייחס לעניין רכב שרשום על שם אדם אחד ואדם אחר ביצע בו עבירות והרישום היה לשם הטעיה, הפנה לבש"פ 6665/02 **אופק נגד מדינת ישראל**, שם בית המשפט קבע שלא אחת עבריינים פועלים במבט צופה פני עתיד ומפזרים את הרכוש אותם הם מחזיקים לצורך ביצוע עבירות בין מקורבים ורושמים על שמם כדי למלט את הרכוש בבוא היום, ובית המשפט קבע שגם אם המבקשת הרשומה כבעלים של הרכב לא הייתה ערה לשימוש שנעשה ברכב אין היא יכולה לפטור עצמה מהאחריות להיותה בעלת הרכב והתוצאות הנלוות מהשימוש שנעשה ברכב, הבעלות שרשומה על הרכב לא יכולה להקנות לה חסינות מפני תוצאות לשימוש אסור ברכב.

באשר לעתירה לחלט רכב הטנדר הוסיף ב"כ המאשימה וטען :

א. סעיף 39 לחסד"פ קובע כי בית המשפט רשאי לחלט את הרכב בו בוצעה עבירה. נוכח העובדה שאין מדובר בחילוט חובה ונתון לשיקול דעת בית המשפט, קבעה הכניסה נושא האיזון הראוי שיש לעשות במסגרת שכלול כלל העונשים, הפגיעה בנאשם וכו'. בהקשר זה סבור ב"כ המאשימה שלעובדה שמדובר בעבירה של פשיעה חקלאית והעובדה שמדובר בנאשם רצידיביסט שעשה שימוש מספר פעמים ברכב לביצוע עבירות הן במסגרת ת.פ 32692-12-15 (3/ת) והן בתיק הנדון מצדיקים חילוטו של רכב הטנדר. עוד נטען כי יש לראות ברכב "שור מועד", והשחרור שלו בתמורה להפקדה כספית כחלק מהעונש, לא מאיין את האינטרס הציבורי.

ב. ב"כ המאשימה טען להיקף פשיעה נרחב בעבירות פשיעה חקלאית (הפנה לדו"ח המבקר משנת 2016 שהוגש בשנת 2017 לכנסת שם המבקר קובע כי סך התיקים בהם הוגש כתב אישום במסגרת העבירות הוא מאוד נמוך וכי המשטרה לא עושה דיה כדי לגלות את העבריינים), ומאז המדינה הקדישה לעבריינות החקלאית הרבה מאמצים. ברע"פ 447/10 **יחיא נגד מ"י** קבע בית המשפט כי תופעת גניבה של פשיעה חקלאית הפכה למציאות קשה וגורמת נזקים לחקלאים ויש הוצאות של מיגון וכדומה, ולכן בית המשפט קובע שיש להחמיר עם עבריינים אלו ולא ניתן לקבל טענות פרטניות של המבקש הגם שנוגעות למצבו האישי.

ג. לאור הנזק הרב שנגרם עקב הפגיעה החקלאית לחקלאים אין השווי הכספי של העבירה מהווה שיקול מכריע עליו יש ליתן את הדעת אלא יש לקבוע שיש זיקה בין העבירה לרכב בו בוצעה העבירה ולכן יש צורך לחלט את הרכב. בהקשר זה הפנה **ל/ת 5**, כאשר מהתמונות עולה שרק ברכב מסוג הטנדר מושא כתב האישום התאפשר לנאשם לבצע את העבירות מושא כתב האישום המתוקן. העובדה שברכב הזה היו האמצעים היכולים להרים את התנורים, ולכאורה לא ניתן היה בלעדיו לבצע את העבירה, ולכן ככל שהקשר הדוק יש מקום לחלט את הרכב.

ד. **באשר לתכלית המניעתית** טענה המאשימה כי מאחר ומדובר ברכב שגם בעבר נעשו בו מספר רב של עבירות כנגד הרכוש, לכאורה מדובר ברכב שהוכיח עצמו כ"עברייני מן המניין", ולא ניתן להחזירו לנאשם מאחר ועסקין ברכב שמבצעים בו פעם אחר פעם עבירות. ב"כ המאשימה הפנה לרע"פ 1792/99 (בית משפט העליון) **גאלי נגד משטרת ישראל**, שם התייחס בית המשפט להליך הביניים והמאשימה סבורה שאילולא הממצאים לעניין האינטרס להחזיק ברכב לצורך חילוט, החילוט העתידי לא היה מתממש בפועל. בע"פ 8664/19 (בית משפט העליון) **מוחמד בכר נגד מדינת ישראל** בית המשפט קבע כי הוא לא רואה חוסר מידתיות בין שווי הרכב לבין העונש הכספי והעונש בכלל שניתן שם מאחר וקיימת זיקה הדוקה בין ביצוע עבירה לשווי הרכב. כן הגיש ע"פ 8327/04 **גאזי חאמד נגד מדינת ישראל** שם בית המשפט קבע כי מדובר ברכב שביצע פעם אחר פעם עבירה ושווי הרכב לא מהווה שיקול משמעותי לעניין החילוט. ב"כ המאשימה הגיש צילום מחירון לוי יצחק לעניין שווי הטנדר (ת/6).

4. ב"כ המאשימה סבור כי המאשימה עשתה את האיזון הנכון והראוי בין הרכבים שנתפסו, ולכן הורתה למשטרה להחזיר את הרכב מסוג לנדקרוזר לנאשם ולמשפחתו, ועל כך הוסיף שבאת כוח הנאשם אינה יכולה לטעון שהטנדר הוא הרכב היחיד שיש לנאשם ומשפחתו.

טיעוני ב"כ הנאשם :

1. במסגרת הטיעונים לעונש העידה הגב' גבן שהראז, אשתו של הנאשם (להלן: "אשת הנאשם"). מעדותה עולה כי רכב הטנדר רשום על שמה ונמצא בחזקתם כ - 7 שנים, כאשר הנאשם וילדיהם קנו את הטנדר בכספים שהיא אספה (בחלקם קיבלה מאביה), לצורכי המשפחה ומאחר ואין לה רישיון נהיגה הנאשם וילדיהם מסיעים אותה לכל מקום שהיא צריכה ובעיקר למשפחתה שם היא עובדת בעבודות חקלאות (מסיק זיתים) . עוד העידה אשת הנאשם כי הנאשם לא עושה שימוש קבוע בטנדר, הטנדר נמצא מחוץ לבית ומי שצריך לוקח אותו. עוד העידה אשת הנאשם כי בחצר ביתם יש שני רכבים , טנדר ורכב נוסף מסוג לנדקרוזר. בהקשר זה ציינה כי גם הנאשם וגם ילדיהם לא מדווחים או מבקשים רשות כשהם לוקחים את הטנדר או הרכב, ואיזה רכב שיש הם נוסעים בו.

2. טיעוני ב"כ הנאשם המתנגדת לבקשת חילוט רכב הטנדר:

א. שני כתבי האישום שיוחסו לנאשם תוקנו באופן משמעותי, כך שהעבירות בהן הודה הנאשם הן ברף הנמוך של עבירות הגניבה. בהתייחס לאישום הראשון, טענה ב"כ הנאשם כי אין חולק שאין בידי המאשימה מחיר מדויק לעלות הרכוש (התנורים) ובהתאם להסדר, הוסכם בין הצדדים כי כתב האישום המתוקן אינו מגלם את המחיר המדויק של הרכוש והוא מתייחס לעלותם כרכוש חדש, תיקני, ולא כך המצב בענייננו כאשר אנו מדברים על רכוש משומש ואף יתרה מכך מדובר על רכוש שהוחזר לבעליו כך שבפועל לא נגרם למתלוננים נזק ממשי.

ב. מדובר באישום השני בגניבה שאינה עולה על 1000 ₪, וגם כאן הרכוש שנגנב נתפס והוחזר לבעליו באותו מעמד האירוע נשוא כתב האישום בו נעצר הנאשם.

ג. המאשימה מבקשת לחלט את הרכב נשוא האישום הראשון ומאידך בהסכמתה של המאשימה החזירה את הרכב, בו השתמש הנאשם באישום השני. מהתמונה המצטיירת עולה כי הנאשם השתמש ברכבים השייכים למשפחה, עובדתית בשני האישומים היה שימוש ברכבים שונים, כך שלא הרכב הוא "השור המועד" אלא אולי הנאשם.

ד. הנאשם אמר שהוא סובל ממחלה שאין לה טיפול מבחינת שירות המבחן, קלפטומניה, ולכן הם הסכימו למעצר. אין ספק כי הנאשם אכן צריך לקבל טיפול עבור בעיה זו, אך מהבחינה העונשית הצדדים הגיעו לעונש סגור במסגרתו המאשימה שקלה את כל שיקוליה לחומרא ולקולא והגיעה להסדר טיעון לפי חומר הראיות וגם לפי נסיבות התיקים ונסיבות הנאשם, כך

שמדובר בעונש סביר ואף מחמיר עם הנאשם .

ה. בהתאם לפקודת סדר הדין הפלילי טענת החילוט היא חלק מהעונש ולכן דין הבקשה להידחות מאחר ותחילה הנאשם קיבל את עונשו המתאים והחמור בגין הגניבה שביצע. מדובר בשני אירועים שיש ביניהם זיקה מהותית בהתאם לתיקון 113, לא נטען אחרת והמאשימה שקלה טיעוניה עת הגיעה להסדר טיעון עם ההגנה.

ו. בהתייחס לטענות המאשימה באשר לכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם במסגרת ת.פ. 32692-12-15 (ת/3) טענה באת כוח הנאשם כי זו טעות להתבסס על החלק הכללי של כתב האישום **בת/3** ועל כך שהנאשם ביצע העבירות באותו הרכב . הנאשם אומנם הודה במסגרת **ת/3** בעובדות כתב האישום, אך הוא לא הודה בחלק הכללי שלכאורה הוא בעליו של הרכב, ומכל מקום בהסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים הרכב הוחזר ולא חולט. אף לפי כתב האישום המתוקן בת/3, מדובר במספר אישומים שעל פי הנתען בוצע ברכב זיוף של הלוחית ועל אף זאת, הסכימה המאשימה להחזיר הרכב למשפחה.

ז. עוד טענה הסנגורית כי אשת הנאשם העידה בפני בית המשפט וגם במשטרה וטענה כי היא הבעלים של הרכב והיא קנתה מכספה את הרכב אשר רשום על שמה, אך בשל העובדה שלא החזיקה רישיון נהיגה, ילדיה, בנותיה ובני משפחתה השתמשו ברכב, בין היתר גם הנאשם שהוא בעלה. היא אמרה שהיא אישה דתית ואין לה רישיון ולכן הילדים לוקחים אותה בעיקר לגן של נכדתה הקטינה מבנה הבכור שהוא גרוש, והיא מטפלת בה. באישום השני נעצר הנאשם כשהחזיר את הילדה מהגן. בהודעה שנמסרה לבית המשפט נאמר שכל בני המשפחה משתמשים ברכב וגם בכל הרכבים הנמצאים בבית. בהקשר זה הפנתה ב"כ הנאשם לעדות שהוגשה לבית המשפט כך שטענת המאשימה שיש לחלט דווקא רכב זה הינה מופרכת כי בפועל בוצעה עבירה ברכב אחר שהוחזר זה מכבר לנאשם ומשפחתו.

ח. הוגשה בקשה על ידי הנאשם להחזיר את הרכב, והבקשה נדונה בפני כב' השופט יריב נבון שקבע שצריך להפקיד אחוז מסוים על מנת לשחרר את הרכב (נ/3) . על החלטה זו הוגש ערר לבית המשפט המחוזי (נ/4) אשר הפחית מאותו הסכום ובשל המצב הכלכלי של אשת הנאשם והמשפחה, הם לא יכלו לעמוד בתנאי השחרור. בפועל הרכב הזה משוחרר, זה כמו כל עצור בבימ"ש והפסיקה מתייחסת לרכב תפוס ובית המשפט ציין את זה בהחלטות. השאלה הנשאלת האם ניתן לשחרר את הרכב בחלופה אחרת ובית המשפט קבע תנאים אך בשל מצב כלכלי לא יכלה המשפחה לעמוד בזה והרכב תפוס עדיין במשטרה.

ט. ברור לכל ששווי רכב הטנדר היום אינו אותו השווי כמו בינואר 2020 כפי שהוגש אז, ברור שגם אם המשפחה תקבל את הרכב ותמכור אותו, הוא לא יהיה באותו שווי. לטענת ב"כ הנאשם חילוט הרכב מעבר לעונש המוסכם הוא בלתי מידתי ולא סביר ואף יפגע בבעלים וביתר בני

המשפחה של הנאשם מה עוד שנדון למאסר בפועל שלעת הזו הוא מרצה את מאסרו ואין לו גישות לרכב הזה ולכל רכב אחר. אם הנאשם יעבור עבירה לאחר שחרורו הוא יענש בגינה ולא צריך להעניש את המשפחה.

י. בהתייחס לאסופת הפסיקה אליה הפנתה המאשימה טענה ב"כ הנאשם כי הפסיקה אינה רלוונטית לענייננו היות והעבירות בהן הודה והורשע הנאשם אינם נמנות על העבירות שהפקודה דנה בעניין נאשמים שעוברים את העבירות כמו הסעת שב"ח וסחר בסמים בהן בית המשפט מורה לחלט את הרכבים. העבירות בהן הורשע הנאשם אינן נמנות על עבירות בהן מחולט רכב. לשיטת ב"כ הנאשם חלופה אחרת בדמות של קנס יש בה כדי להשיג את המטרה במקרה זה ולא לפגוע בנכס המשפחתי וגם של המבקשת עצמה ולכן אין לחלט את הרכב. עוד הוסיפה כי אשת הנאשם כפי שעולה בבקשה להחזרת התפוס, החלה ללמוד נהיגה, דבר שלא עשתה שנים רבות וכיום עברה טסט.

דברי הנאשם

לדברי הנאשם הוא חולה סכרת, בנו הבכור התגרש כשהיה בבית הסוהר, והבן השני התארס והסבא ליווה את בנו במקומו. הנאשם טען כי מאוד קשה לו ומבקש את רחמי בית המשפט. ילדיו אינם עובדים בגלל משבר הקורונה ומצבה של אשתו אינו טוב.

דין והכרעה

5. הסדרי טיעון - המתווה הנורמטיבי

בית המשפט העליון נדרש אך לאחרונה במסגרת החלטתו בתיק ע"פ 1901/19 שמעון אסולין נק מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (31.5.20) שאלה האם יש מקום לקבוע מתחם עונש הולם במקרה בו מוצג הסדר טיעון הכולל עונש מוסכם בפני בית המשפט כפי שארע במקרה שבפני באשר לרכיבי המאסר בפועל והטלת מאסר על תנאי :

"מכאן השאלה האם בית המשפט רשאי לקבוע את מתחם הענישה חרף קיומו של הסדר טיעון, והאם ראוי שיעשה כן. כשלעצמי סבורני כי יש להשיב על כך בחיוב, אולם נדרשת זהירות. רוצה לומר, בית המשפט אינו קובע מתחם במובן הפורמלי שנקבע בתיקון 113, אלא לשם קבלת מידע והקשר לעונש שראוי לקבוע בהסדר טווח. מתחם כזה עשוי לסייע. ברם, על בית המשפט לקבוע את המתחם בצורה "רכה". הטעם לכך הוא קיומן של סיבות מגוונות שיכולות להוביל להחלטת המדינה להגיע להסדר. טול, לדוגמא, מקרה שבו המדינה מסכימה להסדר טיעון בשל שיקולים ראייתיים. במצב כזה נכון יותר להעניק משקל להודיה ולהסדר. אין זה אומר שבית המשפט חייב לקבל את ההסדר באופן מוחלט, אך העונש בתוך המתחם עשוי להיות פחות

**חשוב, גם אם הוא עדיין בעל משקל. שיקול נוסף הוא הרצון למנוע, למשל, את עדות נפגעת
עבירת מין בבית המשפט."**

בעניינו של הנאשם גובש בין הצדדים הסדר טיעון לעונש "סגור" באופן שעותרים להטלת מאסר בפועל בן 9 חודשים, הפעלת מאסר על תנאי בן 9 חודשים שהוטל על הנאשם בתיק 32692-12-15 (ת/3) מיום 02.02.17 באופן ש - 4 חודשים יופעלו במצטבר ו - 5 חודשים יופעלו בחופף וכי סך הכל המאסר בפועל שירצה הנאשם בתיק זה יועמד על 13 חודשים וכן יוטל מאסר על תנאי.

המאשימה מבחינתה ציינה בטעמיה להסדר כי נתנה משקל למשבר הקורונה שפוקד את ארצנו בתקופה זו ואשר נכון למועד עריכת הסדר הטיעון לא היה בידיעת מי המצדדים משכו של המשבר אשר משליך על העונש במקרה זה (והשערת כי כך הדבר הן בבחינת הוראת המחוקק בדבר נחיצות כל מעצר נוכח החשש להידבקות בנגיף והן הקושי המשפטי בשמיעת ראיות הצדדים ללא יכולת בעת עריכת הסדר הטיעון להבאת עצורים לבית המשפט) והן בטענה כי עתירת המאשימה לחילוט רכב הטנדר באה לאזן ענישה שעל פי המאשימה הינה מקלה עם הנאשם. ב"כ הנאשם הסבירה הסדר הטיעון בטענה כי הינו מאוזן ואף מחמיר עם הנאשם

בבואי לבחון מתחם העונש ההולם לעבירות אותן עבר הנאשם כאמור בכתב האישום המתוקן נתתי דעתי לערכים המוגנים שנפגעו במקרה זה והפגיעה ברף הבינוני בערכים אלו, הנזק שנגרם בפועל למתלוננים אשר אינו מצוי ברף כספי גבוה שעה שהתנורים מושא האישום הראשון הוחזרו, לא ידוע שווים של התרופות שנגנבו באישום השני ואשר נתפסו הודות לפעילות המשטרה אך הנזק הפוטנציאלי במעשיו של המשיב רב שעה שאם היה מצליח להוציא תוכניתו העבריינית לפועל היו המתלוננים באישום הראשון סופגים נזקים כלכליים בשווי עד 20,000 ₪ ובמצב ענף החקלאות היום הרי שאין מדובר בסכום של מה בכך. אשמו של הנאשם בביצוע העבירות מלא והוא פעל תוך תכנון מוקדם בביצוען לרבות ניסיונו למלט עצמו ולהניא המתלוננים באישום הראשון מלתת עדות אמת במשטרה. גם בבחינת מדיניות הענישה הנוהגת מצאתי כי אין העונש המוסכם מצוי ברף גבוה שעה שהענישה בשנים האחרונות בגין עבירות הפשיעה החקלאית הולכת ומחמירה בכל הערכאות.

נוכח סוג העבירות ועברו המכביד של הנאשם בביצוע עבירות רכוש לרבות מאסר על תנאי חב הפעלה התלוי ועומד כנגדו מתיק קודם מחד גיסא לצד הודאת הנאשם בהזדמנות ראשונה, חסכון זמן שיפוטי יקר, הבעת חרטה וההקלה המסוימת שנערכה בחומרת העבירות לאחר תיקון כתב האישום מאידך גיסא מצאתי כי עונש המאסר המוסכם לו עותרים הצדדים מצוי ברף נמוך עד בינוני של מתחם העונש ההולם וזאת בהתייחס אף לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

לאור האמור לעיל, אני קובע שאין בהסדר הטיעון שהוצג בפני בית המשפט בעניינו של הנאשם כדי לפגוע פגיעה מהותית בטובת הציבור, ועל כן אני מוצא לנכון לכבדו בכל הקשור לרכיב המאסר והמאסר על תנאי.

6. בקשת המאשימה לחילוט רכב הטנדר

עמוד 9

המסגרת הנורמטיבית לדין בעתירה לחילוט הרכב:

סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 קובע כי -

"(א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32 או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם."

שלושה תנאים מציב המחוקק לצורך סמכותו של בית המשפט להורות על חילוט תפוס :

א. הנאשם, שהינו בעל הרכב, הורשע בדינו;

ב. הרכב נתפס על ידי המשטרה (על פי הוראות הפקודה);

ג. הרכב סייע לנאשם לבצע את העבירות בהן הורשע;

באשר לנטל הראייה להוכחת בעלות לפימסעיף 39 לחסד"פ נקבע בפסיקת בית המשפט העליון כי נטל זה הינו על פי מאזן ההסתברויות במשפט האזרחי וזאת במסגרת פסק הדין בתיק רע"פ 5776/05 אודי ראובן נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (31.7.05) :

"(3).באשר לעניין לגופו, כידוע, נטל הראייה לפי סעיף 39 להוכחת הבעלות, במסגרת הליכים הקשורים בהכרעה בגורל התפוס, הוא על פי מאזן ההסתברויות במשפט האזרחי; ע"פ (ירושלים) 2024/98 מדינת ישראל נ' חמיס (לא פורסם), וההנמקה שם (הנשיא זילר, השופט - כתארו אז - דוד חשין והשופט צור); כן ראו ע"פ 1298/93 בנק לאומי נ' מדינת ישראל, פ"ד מ"ח(3) 238, 245 (השופט - כתארו אז - מצא) ודומני שהרציו של פסק דין זה, הדן בצד שלישי נפגע, יפה כוחו גם לגבי בקשת הצדדים הישירים, אם המבקש - להשבת התפוס, ואם המדינה - לחילוט, שכן בסופו של דבר בעניינים ממוניים עסקינן; ראו גם שלגי וכהן סדר הדין הפלילי (מה' 2, 448-449). בהיקש לעניין חילוט לפי פקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג-1973, ראו והשוו גם ע"פ 7376/02, ע"א 7338/02 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(4), 558 (השופטת חיות). לעניין סעיף 36 לפקודה הקרוב בנושאו, ראו ע"פ 425/87 שוקרי נ' מדינת ישראל, פ"ד מב(1) 732, 737-738 (השופט בייסקי), 742 (המשנה לנשיא בן-פורת); ראו גם שלגי וכהן שם 69-70 וכן 448. נטל השכנוע לענייננו רובץ על התביעה, אך משזו הרימה אותו, עובר הנטל אל הצד שכנגד (ראו בש"פ 6942/97 ריברה נ' מדינת ישראל (לא פורסם) (השופט - כתארו אז - מצא); כן ראו קדמי, על סדר הדין בפלילים (תשס"ג), 533-528; ועוד, ראו בש"פ 2671/01 סיני נ' מילר ואח', פ"ד נה(4) 176 (השופט אנגלרד) וסקירת ההתפתחות ההיסטורית שם. אכן, כדברי חכמים, "זה כלל גדול בדין, המוציא מחברו עליו הראיה" (בבלי, בבא קמא מ"ו, א'; רמב"ם הלכות נזקי ממון, ט', ב'ג'). לענייננו, הגם שפיסית מצויים הכספים בחזקת המדינה, היא - במישור המהותי - "המוציא מחברו".

ב"כ הנאשם אינה חולקת על התקיימותם של תנאים ב' ו - ג' , אך חולקת על קיומו של תנאי א' וטענה כי הנאשם אינו בעליו של הרכב ולחילופין מבקשת כי בית המשפט יפעל על פי שיקול דעתו, וידחה את בקשת המאשימה , בנסיבות העניין.

ההלכה הנוהגת נוסחה במספר פסקי דין מנחים :

"אמת המידה היא במהותה ובעוצמתה של הזיקה בין החפץ לבין העבירה ובחומרתה של העבירה, היינו במקרה כגון זה שבפנינו עולה השאלה באיזה מידה שימש הרכב באופן מהותי לביצוע העבירות שבוצעו...הרכב היה כאן כלי ישיר לביצוע העבירות, ועל כן אין לטעמנו כל סיבה להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי" (ע"פ 4148/92 - חוסין מועד נ' מדינת ישראל).

על הוכחת הבעלות המהותית ברכב והזיקה הנדרשת לצורך החילוט בין הרכב והעבירה שבוצעה עמד בית המשפט בע"פ 1000/15 - אשרף אבו אלחוזה נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים, (03/07/2015):

"כאמור, מחומר הראיות עולה כי המערער הוא אשר השתמש במכונית באופן בלעדי, מה גם שלאמו של המערער כלל אין רישיון נהיגה, דבר המחזק את אופיו הפיקטיבי של הרישום. שלישית, בנידון דידן, בחינת "מהותה ועוצמתה של הזיקה" (ראו ע"פ 4148/92 מועד נ' מדינת ישראל (22.9.1994)) בין הנשק לבין מכוניתו של המערער מלמדת כי חילוטה של המכונית מוצדק, שכן המכונית שימשה רכיב מהותי בביצוע העבירה אשר בלעדיו לא הייתה יכולה העבירה להתבצע (השוו: ע"פ 2963/13 מדינת ישראל נ' פלוני (10.2.2014), פסקה 35 לפסק הדין).

וכן - **"הרכב היה כאן כלי ישיר לביצוע העבירות, ועל כן אין לטעמנו כל סיבה להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי". (ע"פ 4148/92 - חוסין מועד נ' מדינת ישראל).**

מן הכלל אל הפרט :

כאמור , אין מחלוקת כי הרכב מושא בקשת המאשימה שימש את הנאשם לביצוע העבירות כמתואר באישום הראשון בכתב האישום המתוקן.

הסוגייה הראשונה אליה נדרש בית המשפט לצורך הכרעה בבקשת המאשימה לחילוט רכב הטנדר הינה השאלה האם הנאשם הינו בעליו הממשיים של הרכב מושא הבקשה.

ההלכה הנוהגת בקביעת הבעלות הממשית ונפקותה נוסחה בע"פ 6687/93 ג'ומעה ואח' נ' מדינת ישראל , פורסם במאגרים המשפטיים (25/11/98) :

"בשלב הדין, כמו גם לפנינו, טען מוסא, כי המכונית אינה בבעלותו, אלא בבעלות בתו, ולפיכך אין זה מן הדין לחלטה. בית-המשפט דחה טענה זו בקובעו, כי רישום המכונית על שם הבת - נערה כבת 19, שלא היה בידה רישיון נהיגה - היה למראית עין בלבד. לא הייתה מחלוקת, כי המכונית הייתה בשימוש הבלעדי של מוסא, ומתצהיר בתו אף עלה, כי מי שרכש את המכונית ושילם את מלוא מחירה היה מוסא. כידוע, בהכרעה הנוגעת לחילוט של כלי רכב מוטל על בית-המשפט להתייחס ל"בעלות הממשית" על כלי הרכב ולא לבעלים הרשומים במשרד הרישוי, כשהרישום אינו משקף את המצב לאמיתו (ראו ע"פ 524/77, 584, 653, 701 מזרחי ואח' נ' מדינת ישראל [8], בעמ' 693). גם ערעור זה דינו אפוא להידחות."

לאחר שעיינתי בראיות שהובאו בפני ושמעתי עדות הגב' שהראז גבן (להלן: "אשת הנאשם") במסגרת הטיעונים לעונש בדיון שהתקיים ביום 14.05.2020 מצאתי כי הבעלות הממשית ברכב מושא הבקשה הינה של הנאשם ולא של אשת הנאשם, והוא אף עושה שימוש יום יומי ברכב וזאת מהטעמים כדלקמן:

א. בתאריך 29.3.20, בעת הצגתו של הסדר הטיעון שנערך בין הצדדים הודה הנאשם בעובדות

כתב האישום המתוקן. בחלק הכללי של כתב האישום שהינו חלק בלתי נפרד מכתב האישום נרשם כי "במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היה הנאשם המחזיק והמשתמש ברכב מסוג טויוטה לבן מס' רישוי 7114679". עוד הודה והורשע הנאשם על פי הודאתו בכך שאת עבירות הרכוש מושא האישום הראשון ביצע באמצעות רכב הטנדר. מכאן אני למד כי הנאשם עשה מנהג בעלים ברכב הטנדר במועדים מושא כתב האישום ובוודאי במועד מושא האישום הראשון.

ב. אין מחלוקת בין הצדדים כי הטנדר רשום על שם אשת הנאשם במשרד הרישוי אך יחד עם זאת

בעלות על רכב לא תילמד אך על בסיס הרישום במשרד הרישוי. זאת, כי רישום הבעלות ברכבים במשרד הרישוי אינו קונסטיטוטיבי, אלא הינו דקלרטיבי - ר' בעניין זה ע"א 492/64 יעקב לוי נ' משה וייס ואח', פ"ד י"ט (1) 586. ראוי לציין כי אומנם בע"א 782/86 חברת האוטובוסים מטאר אל קודס נ' מנהל מס ערך מוסף, פ"ד מ"ג (2) 564, 570 קבע כב' השופט מצא (כתארו דאז) שלא נאמרה המילה האחרונה בנושא היות הרישום של משרד הרישוי דקלרטיבי גרידא. אולם, ההלכה, שברישום דקלרטיבי מדובר קיימת עד היום (ר' רע"א 537/95 סהר חברה לביטוח בע"מ נ' בנק דיסקונטי לישראל בע"מ ואח', פ"ד נ"א (4) 464, 472-473).

ג. כעולה מעדותה של אשת הנאשם בדיון מיום 14.05.2020 ומהודעתה במשטרה (ת1) אין חולק,

שלאשת הנאשם אין רישיון נהיגה, היא לא היתה מעורבת בקניית רכב הטנדר ולא היתה אחראית על כל הנדרש בטיפול ברכב הטנדר לרבות ביצוע טסט וכפי שהעידה בעדותה " ... אני לא מבינה ברכבים" (עמוד 17 שורה 30), ובהמשך העידה מפורשות כי נזקקה להסעה על ידי הנאשם באמצעות הטנדר לטיפול בנכדתה ולהגיע לעבודות החקלאות עם משפחתה. עוד העידה כי הנאשם לוקח את רכב הטנדר, לא מדווח שלקח ולא מעדכן אותה לאן הוא נוסע (עמוד 19 שורות 1-3). אף לדברי אשת הנאשם מחקירתה במשטרה, בהקשר זה עולה כי מדובר ברכב השייך לנאשם ואין לה מושג מי מטפל בו

או משלם את הביטוח.

בניגוד לגירסתה של אשת הנאשם בבית המשפט כי רכב הטנדר הינו שלה ונקנה מכספים שקיבלה וכי הנאשם וילדיה רכשו רכב הטנדר, מסרה אשת הנאשם בחקירתה במשטרה כי הנאשם נוהג ברכבים של הבנים להם שני רכבים גדולים, רכב הטנדר וג'יפ נוסף וכאשר נשאלה מי קנה את רכב הטנדר השיבה כי אינה יודעת ואינה יודעת מי משלם הביטוח והטסט (ת/1 עמ' 2 ש' 25-34). מכאן נראה בעליל כי עדות אשת הנאשם בבית המשפט כוונה כולה להראות כי רכב הטנדר שייך לה בעוד שבהודעתה במשטרה שללה זאת.

ד. ראה לעניין זה בתיק ה"ת (חדרה) 859-04-14 - **חנין מסארוה נ' מדינת ישראל**, (16/04/2014) בעניינה של מבקשת אשר הרכב התפוס רשום על שמה אך לא עושה בו מנהג בעלים והרישום הינו לצרכי הטעייה בלבד:

"גם אם המבקשת, כטענתה, לא הייתה ערה לשימוש שנעשה ברכב, סבורני כי אין היא יכולה לפטור עצמה מן האחריות להיותה בעלת הרכב ומן התוצאות הנלוות לשימוש שנעשה בו לצרכי הסעת שוהה בלתי חוקי. בעלות המבקשת על הרכב, כאשר עלפי גרסתה בחקירה במשטרה היא אינה נוהגת בו כלל, בעוד בן זוגה מבצע בו עבירות, איננה יכולה להקנות לה חסינות מפני התוצאות שיש לשימוש אסור בו. מכל האמור לעיל עולה כי המבקשת רשומה אמנם כבעלים אך אינה נוהגת ברכב מנהג בעלים, אינה עושה בו שימוש, לא הוכיחה כי שילמה עבור רכישתו והחזקתו."

ה. אשת הנאשם טענה כי הכסף לרכישת הטנדר הינו ממקורות חסכוניות מכספים שקיבלה מאביה ואספה מהמשפחה אך הן במסגרת בקשתה להחזרת תפוס והן במסגרת עדותה בבית המשפט, לא השכילו הנאשם ואשתו להציג ולו ראשית ראייה למימון רכישת הרכב על ידי הגב' גבן או העברת כספים לידיה.

ו. ב"כ הנאשם הגישה כראיה לעונש עדות האח חאלד גבן (נ/1) ממנה עולה כי ברשותו משאיות וג'יפ לנדקרוזר ובהתייחס לרכב הטנדר מסר כי הרכב **"רשום על שם אמא שלי אבל אמא שלי לא נוהגת כי אין לה בכלל רשיון נהיגה"** (עמ' 1 ש' 13-15) וכי הנאשם ובניו משתמשים ברכב זה. הוא אמנם טוען כי רכב זה נקנה מכספים של אמו אך אינו יודע מדוע נרשם על שמה (עמ' 2 ש' 19). הוא הוסיף כי אמו **"רצתה לשים את בעלות הטנדר על שמו של אח שלי פאלח אבל העסק של פאלח לא צלח והיה מסובך והיו לו עיקולים אז רשמה את הבעלות על השם שלה"** (עמ' 2 ש' 24-26). כאשר עומת עם עדות אמו כי אינה יודעת מי קנה הרכב מסר כי לא בטוח שמה שהוא יודע זה הדבר הנכון (ר' שם ש' 30). הוא מסר כי אינו מטפל ברכב הטנדר למרות שציין כי משתמש בו וכי הנאשם ופלאח מטפלים ברכב הטנדר.

מעדות הבן חאלד עולה כי דבק אמנם בגירסת האם כי קיבלה הכספים לרכישת הרכב מאביה אך תמיהות עולות מגירסתו שעה שהעיד כי האם ביקשה (ואעיר כי לפי עדותה היתה בעלת הרכב) לרשום רכב הטנדר על שם בנה פלאח באופן פיקטיבי, העיד כי לא בטוח שמה שאמר בנושא הינו הנכון ולמעשה שולל כי הוא עצמו עשה מנהג בעלים ברכב הטנדר.

ז. מעדות מר ויולט פראג', סוכן הביטוח, עולה כי הבן פלאח ביטח אצלו רק את רכב הלנדקרוזר ולא את רכב הטנדר. עדותו במשטרה לא הוסיפה דבר לסוגיית הבעלות ברכב הטנדר למעט העובדה כי לא הובאה בידי הנאשם כל ראיה מי מהמשפחה טיפל בביטוח רכב הטנדר הגם שהובא בראיות הצדדים כי לא היתה זו אשת הנאשם, לא היה זה האח חאלד והרכב לא טופל בידי האח פלאח אצל סוכן הביטוח פראג'.

ח. הנאשם נמנע מהעדת הבן פלאח במסגרת ראיותיו בשאלת חילוט הרכב הגם שמעדות אשת הנאשם והבן חאלד במשטרה עולה הטענה כי הנאשם והאח פלאח הם שטיפלו ברכב הטנדר, ביטחו אותו והעבירו אותו את מבחן הרישוי.

יתרה מכך, הנאשם נמנע אף הוא עצמו מלהעיד במסגרת ראיותיו לעונש בסוגיית הבעלות ברכב הטנדר ולא הובא בפני בית המשפט כל הסבר מניח את הדעת מדוע נמנע הנאשם מהבאת ראיות כה מהותיות אשר מצויות תחת ידו (בוודאי עדותו שלו).

הלכה היא כי הימנעות צד מהבאת ראיה אשר ניתן לצפות כי תשמש לטובתו משמשת לרעת אותו הצד.

ר' ההלכה כפי שנסקרה בע"א 2275/90 - לימה חברה ישראלית לתעשיות נ' פרץ רוזנברג, פד מז(2), 605(20/05/1993) :

"כך דין אף במקום שצד למשפט נמנע מהעיד עד פלוני, שעה שבנסיבות העניין היה מקום להעידו. ובדברי השופט גולדברג בע"א 465/88 הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' מתתיהו ואח', פ"ד מה(658, 651) 4):

"אי הבאתו של עד רלוואנטי מעוררת, מדרך הטבע, את החשד, כי יש דברים בגו וכי בעל הדין, שנמנע מהבאתו, חושש מעדותו ומחשיפתו לחקירה שכנגד."

וראה עוד האסמכתאות הנזכרות שם, בעמ' 658 ו-659. וכן הם דבריה של השופטת הדסה בן-עתו בע"א 548/78 פלונית ואח' נ' פלוני, פ"ד לה(736) 1, ...

"...כלל נקוט בידי בתי המשפט מימים ימימה, שמעמידים בעל-דין בחזקתו, שלא ימנע מבית המשפט ראייה, שהיא לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראייה רלבנטית שהיא בהישג ידו, ואין לכך הסבר סביר, ניתן להסיק, שאילו הובאה הראייה, הייתה פועלת נגדו. כלל זה מקובל ומושרש הן במשפטים אזרחיים והן במשפטים פליליים, וככל שהראייה יותר משמעותית, כן רשאי בית המשפט להסיק מאי-הצגתה מסקנות מכריעות יותר וקיצוניות יותר נגד מי שנמנע מהצגתה."

בית המשפט העליון חזר על הלכה זו בע"פ 6101/16 אחמד עווד נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (28.6.17):

:

"זאת ועוד: הימנעות בעל-דין מהעדת עדים שביכולתם לאשש את טענתו העיקרית, ובענייננו למעשה - את כל גרסת המערער, בלא הסבר מניח את הדעת, יש בה כדי לשמש ראייה עצמאית לחובתו (ע"פ 8994/08 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 20 לפסק דינו של השופט י' דנציגר (1.9.2009); ע"פ 2098/08 פרעוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 7(ה) לפסק דינו של השופט נ' הנדל (28.12.2011)). המערער נמנע מלהעיד עדים לתמיכה בגרסתו, עדים שהיה בכוחם לכאורה להפריך את התזה המפלילה נגדו, ואף לא נקב בשמות האנשים שאת ידיהם לחץ באירוע הברית."

ט. מעיון בת/3 - הרשעתו הקודמת של הנאשם בביצוע סדרת עבירות רכוש עולה כי הנאשם ביצע כל העבירות החמורות בהן הורשע בכתב האישום המתוקן החל מיום 9.9.14 (האישום הראשון) ועד יום 30.11.15 (האישום השביעי), קרי למעלה משנה, באמצעות רכב הטנדר מושא הבקשה לחילוט שבפניי. בהקשר זה אציין כי אין בידי לקבל הטענה כי הנאשם לא הודה בתיק זה בשימוש ברכב הטנדר לביצוע העבירות וזאת שעה שנהיר מעיון בכתב האישום, בחלק הכללי המציין בעלותו של הנאשם ברכב הטנדר ובשימוש שעשה בו כפי שרשום בכל אחד מהאישומים בתיק כי לא כך הדבר. יתרה מכך, בתאריך 31.1.17 הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן לרבות בזו הקובעת כי הינו בעליו של רכב הטנדר והגם שאין מחלוקת כיום בין הצדדים כי מעולם לא היה רשום על שמו במשרד הרישוי.

לאור האמור לעיל אני קובע כי חרף העובדה שהטנדר רשום על שם אשת הנאשם במשרד הרישוי, הוכח בפניי על פי מאזן ההסתברויות בדין האזרחי ואף למעלה מכך כי הנאשם הוא בעליו האמיתיים של רכב הטנדר מושא הבקשה לחילוט.

האם יש מקום להורות על חילוט רכב הטנדר לטובת אוצר המדינה ?

בשלב זה הוכח בפניי כי הנאשם הינו בעל הרכב, הוא הורשע בדינו, הרכב נתפס על ידי המשטרה ונוכח האמור בעובדות כתב האישום המתוקן באישום הראשון הרי שהוכח בפניי כי הרכב סייע לנאשם לבצע את העבירות בהן הורשע ואוסף כי שימוש זה אינהרנטי ולא אגבי בביצוע העבירות.

תכלית החילוט בדין הנוהג - המסגרת הנורמטיבית :

שיקול הרתעת הנאשם - התכלית המניעתית:

ברע"פ 2675/17 ארצי נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (23.8.17) עמד בית המשפט העליון על התכלית ההרתעתית העומדת בבסיס הסמכות להורות על חילוט חפץ ששימש לביצוע עבירת סם והדברים יפים גם בעבירות כנגד הרכוש:

"סעיף 36א לפקודת הסמים המסוכנים מסמיך את בית המשפט להורות על חילוט רכוש, וזאת בין היתר, מקום שבו שימש הרכוש או נועד לשמש כאמצעי לביצוע עבירה. כפי שהובהר, לא אחת, בפסיקתו של בית משפט זה, תכליתה המרכזית של הוראה זו, הינה הרתעתית, במטרה לאיין "את המניע הדוחף וממריץ לביצוע עבירות הסמים: רווח עצום על רקע של סיכון קל יחסית" (ע"פ 7475/95 מדינת ישראל נ' בן שטרית, פ"ד נב(2) 385, 410-411 (1998) (להלן: עניין בן שטרית)). על הרקע ותכליתה של הוראת סעיף 36א, עמדה גם השופטת ע' ארבל, בע"א 6702/04 מאזן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.11.2005), באומרה את הדברים הבאים: "החילוט הינו אחד האמצעים שהעניק המחוקק בידי בית המשפט, ככלי במלחמת החורמה בנגע הסמים. במערכה ממושכת וקשה זו ניתנו בידו של בית המשפט גם אמצעי אכיפה כלכליים המכוונים אל עברייני הסמים ואל מי שאפשרו בדרך כלשהי את ביצוע העבירה או הקלו עליה". באומרי כי תכליתה של הוראת החוק הינה, בראש ובראשונה, הרתעתית, אין משום קביעה לפיה החילוט הינו בגדר עונש ככל העונשים, שכן בית משפט זה הבהיר, לא אחת, כי "חילוט אינו עונש במשמעותו המובהקת של מושג זה ותכליתו אינה 'עונשית'". זאת, הגם שלעיתים קיים לחילוט "היבט עונשי, והוא בא להטיל סנקציה נוספת על עברייני הסמים, בנוסף לכל עונש אחר שיוטל עליו" (בש"פ 2757/03 סלמאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.4.2003)). את ההלכה בעניין זה, סיכם השופט י' דנציגר, בציינו כי "ביסודו של מוסד החילוט עומדת, אפוא, תכלית הרתעתית והוא נושא אלמנטים עונשיים, אך הוא אינו נתפס כהליך עונשי מובהק או כאקט עונשי" (בג"ץ 2651/09 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' שר הפנים [פורסם בנבו] (15.6.2011)). לשלמות התמונה אציין, כי תכלית נוספת שהוכרה בפסיקה לפעולת החילוט, היא "הוצאת בלעו של גזלן מפיו" (עניין בן שטרית, עמוד 410). ואולם, תכלית זו רלוונטית, ככלל, מקום בו מדובר ברכוש שהושג בעבירה, ולא ברכוש ששימש לביצוע העבירה (ראו, למשל, דברי השופט ח' מלצר, בע"פ 4980/07 כהן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 45 (4.11.2010)).

במקרה שבפניי מהווה התכלית ההרתעתית לצורך חילוט רכב הטנדר תכלית מובהקת וראויה בעניינו של הנאשם. לחובת הנאשם שבפניי 17 הרשעות קודמות בגין כ - 40 עבירות רכוש שונות. חלק נכבד מהעבירות שעבר הנאשם כנגד רכוש הזולת בשנים האחרונות עניינן עבירות הדומות לאלו בהן הורשע בפניי. מעיון בהרשעת הנאשם בתיק 62218-12-13 (שלום קר') מיום 3.11.04 עולה כי הורשע בגניבת תרופות המיועדות לבעלי חיים כפי שעשה באישום השני בתיק שבפניי (לציין כי דינו של הנאשם הורשע חודשיים לאחר העבירה הראשונה אותה ביצע בת/3 ולאחר גזר הדין ביצע עבירות רכוש רבות באותה השנה (ת/3). מעיון בעובדות כתב האישום המתוקן ת/3 עולה כי הנאשם עשה שימוש ברכב הטנדר כדי להגיע לקיבוצים שונים בזמנים שונים, הסתובב במקום וגנב טובין שונים לרבות אופניים, סולר, בקבוקי שתייה ואף תרופות לבעלי חיים (ת/3, האישום הראשון) כפי שעשה באישום השני בכתב האישום המתוקן שבפניי.

ר' לעניין זה קביעות בית המשפט העליון בבש"פ 7959/19 סקר אחמד נ' מדינת ישראל, (מיום 2.12.2019), שם קבע כב' השופט קרא כי החלטת הערכאות מטה שלא להשיב את הרכב התפוס למבקש אשר ביצע בעבר עבירות דומות באמצעותו, ולהחזיק בו עד תום ההליכים לצורך חילוטו, הינה החלטה ראויה אשר אין להתערב בה:

" לא זו אף זו, טענות דומות לטענות שמעלה המבקש בבקשה שלפניי נשמעו ונדחו על ידי בית משפט זה (רע"פ 10104/16 סקר נ' מדינת ישראל (12.2.2017)). בית המשפט בהחלטתו הנ"ל עמד על כך שהמבקש הוא "שור מועד", וכי אף במקרים שבהם הושבו למבקש כלי רכב שנתפסו בתנאים מגבילים הוא "עדיין לכאורה בחר לשוב לבצע, או לכל הפחות לא הבטיח כי לא תבוצענה, עבירות מסוג זה." בנסיבות אלה, החלטותיהן של הערכאות מטה לפיהן אין מקום לשחרר את כלי הרכב התפוסים, אף לא בתנאים מגבילים, בדין יסודן."

מעברו הפלילי המכביד של הנאשם בעבירות רכוש והשימוש שעשה הנאשם ברכב הטנדר באישום הראשון בכתב האישום המתוקן עולה כי התכלית ההרתעתית בחילוט רכב הטנדר מתממשת במקרה זה במלואה, הן באשר עונש מאסר קודם בן 20 חודשים בתיק קודם לא הרתיע הנאשם מלשוב לסורו, הן בשימוש שהמשיך לעשות בכלי רכב בשני האישומים לצורך ביצוע עבירות רכוש נוספות והן בשימוש שבחר לעשות באותו רכב הטנדר להמשך ביצוע עבירות רכוש ובכך פירש שלא נכונה ההתחשבות שניתנה בו שעה שהמאשימה לא עמדה על בקשתה לחילוט רכב הטנדר במקרה שם (ת/3).

זאת ועוד, גם ב"כ הנאשם בטיעוניה מציינת כי הנאשם סובל ממחלת הקלפטומניה וכי לא קיבל טיפול לכך בעת מעצרו ואוסף כי ספק אם צפוי לקבל טיפול לכך לאחר שחרורו ממאסר.

שיקול הרתעת הרבים :

בית המשפט העליון עמד אך לאחרונה בתיק ע"פ 8664/19 מוחמד בכר נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (8.3.20) על שיקול הרתעת הרבים כאחד השיקולים אשר ישקול בית המשפט בבואו להכריע בסוגיית חילוט רכב אשר שימש לביצוע העבירה

"כמו כן, איני רואה חוסר מידתיות בין שווי הרכב לבין העונש הכספי בדמות קנס שהיה ניתן להטיל על המערער. זאת ועוד, ישנן רגליים מוצקות לסברה, כי חילוט כלי רכב לאחר ביצוע עבירת תעבורה קשה, אף אם הרכב יקר ערך (שלא כבמקרה זה), יחזק את ההרתעה כלפי עבריינים פוטנציאליים לעתיד לבוא."

תכלית החילוט כרכיב ענישתי :

בע"פ 1982/93 - בנק לאומי לישראל בע"מ נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים (פסקה 6 צוינו דברים אלה:

"עינינו הרואות, שאמצעי החילוט נועד לפגוע - פגיעה עונשית מובהקת - במעורבים בעשייה פלילית, שבינם לבינה התקיימה אחת משתי זיקות אפשריות: זיקה לעבירה, או זיקה לחפץ שביודעין הוקדש לצורך ביצועה של עבירה."

ור' לשם המחשה יישום התכלית הענישתית בתיק ע"פ (מחוזי ב"ש) 37875-11-19 **עלי סלאמה ואח' נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (11.6.20).**

בהתייחס לתכלית הענישתית בהפעלת סמכות בית המשפט בחילוט רכב אשר שימש לביצוע העבירה יש לתת את הדעת לתוצאות החילוט ביחס למהותה וחומרתה של העבירה שבוצעה ותוצאותיה. במקרה שבפניי לא מצאתי כי התיקון שנערך בעובדות כתב האישום הפחית באופן ניכר מחומרתן של העבירות והלכה למעשה הורשע הנאשם על פי הודאתו במסגרת האישום הראשון בגניבת תנורי חימום המשמשים לגידול תרנגולים בשווי של עד 20,000 ₪ וגם אם אצא מנקודת הנחה כי היו משומשים הרי שרכישת תנורים חדשים תחייב הבעלים בהוצאה לא מבוטלת. עוד יש לתת הדעת למעשיו הנלווים של הנאשם בניסיון לשבש מהלכי משפט (חקירה משטרתית במקרה זה) בהשפיעו על הבעלים שלא למסור אמת במשטרה ולא לסבכו לאחר שגילו דבר ביצוע העבירה על ידו. לכך יש להוסיף גניבת תרופות לבעלי חיים כאמור באישום השני וכיוון שעסקינן בתכלית הענישתית אין להקל ראש בעברו הפלילי המכביד של הנאשם גם כחלק משיקולי הענישה.

לאור האמור לעיל מצאתי כי גם בתכלית הענישתית שבחילוט רכב הטנדר יש משום הלימה לנסיבות ביצוע העבירות, מהותן וחומרתן לרבות עברו הפלילי המכביד של הנאשם בעבירות רכוש בכלל ובעבירות דומות בפרט.

בבחינת רכיב החילוט כחלק מהענישה הכוללת בעניינו של הנאשם נתתי דעתי לעובדה כי המאשימה הסכימה להשיב לידי משפחת הנאשם רכב מסוג לנדקרזר מושא האישום השני בכתב האישום המתוקן, רכב ששווי גבוה יותר, ולכן לא יוכל הנאשם להיתלות בטענתו לנזקקות אשתו וילדיהם לרכב הטנדר לידיהם היום, והטענה לפיה המשך תפיסת הטנדר מושא תיק זה עלולה לפגוע משמעותית ביכולתם של בני המשפחה לתפקד ולהתנייד אינה במקומה. מן הראיות עולה כי בחזקת בני משפחתו של הנאשם כלי רכב נוספים המוחזקים על ידי ילדיו ובחלקם (רכב הלנדקרזר אשר הוחזר) עושה הנאשם שימוש.

המאשימה הגישה צילום מחירון לוי יצחק לפיו שווי הרכב, נכון ליום 1.1.2020, הינו 126,000 ₪ (ת/6). לא מצאתי כי שווי של הרכב מהווה עילה להימנעות מחילוטו וכבר נפסק בע"פ (מחוזי י"ם) 8327/04 - **גאזי חמד נ' מדינת ישראל**, פורסם במאגרים המשפטיים (07/09/2004) כי **"אין בעובדה שהרכב בעל שווי גבוה כדי למנוע את מימוש החילוט. המערער השתמש ברכב להסעת שב"חים, וזהו הנתון הקובע. רב הוא הסיכון במעשיו האמורים של המערער. אילו חפץ המערער לשמור על רכבו, היה עליו לכלכל צעדיו מבעוד מועד ולהימנע מהסעת שב"חים."**

כמו כן לא הוכח בפניי באסמכתאות כלשהו כי מצבו הכלכלי של הנאשם ומשפחתו קשה ויפגע באופן חמור מחילוט רכב

הטנדר , לא הוצגו ראיות בגין חובות או נכסים ברשות הנאשם ואשתו ואין חולק כי משפחת הנאשם מחזיקה משאיות ורכב הלנדקרוזר. זאת ועוד, ב"כ המאשימה בעצמה טענה כי שוויו הנכון של רכב הטנדר אינו כפי שהוצג בידי התביעה אלא נמוך יותר אם היה בא הנאשם למוכרו היום ומכאן כי הפגיעה בכלכלית הצפויה לנאשם ומשפחתו בחילוט הרכב פחותה אף מזו לה טוענת המאשימה.

אין בידי לקבל טענת ב"כ הנאשם כי חילוט כלי רכב ששימשו לביצוע עבירה שמור לעבירות חמורות בפקודת הסמים המסוכנים וחוק הכניסה לישראל בלבד שעה שבקשות רבות לחילוט כלי רכב מוגשות בגין ביצוע עבירות רכוש וחלקן אף נענות. בעניינו של הנאשם שבפניי אפנה לקביעות שקבעתי במסגרת החלטה על חילוט רכב בתיק ת"פ (שלום טב') 51121-03-14 מ"י נ' שיבלי, בגין עבירות רכוש (סיוע לאחר להיכנס לבית המגורים ולגנוב רכוש וכן הונאה בכרטיס האשראי) ובנסיבות דומות למדי לאלו של הנאשם שבפניי:

"הנה כי כן אין השימוש ברכבו לצורך ביצוע עבירות רכוש חמורות זר לנאשם ונראה כי הנאשם פירש באופן מוטעה את העובדה שהמאשימה בחרה שלא לעתור בתיק הקודם לחילוט הרכב (ככל הנראה עקב המאסר הממושך שהוטל על הנאשם בתיק זה)."

לשם המחשה בלבד אפנה לאמור ברע"פ 6032/15 רפעת אל וחידי נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (21.9.15) שם הורה בית המשפט העליון על דחיית הבקשה לרשות ערעור בגין החלטה על חילוט רכב שנעשה בו שימוש לצורך ביצוע שתי עבירות גניבה והתפרצות לבניין שאינו משמש למגורים.

כמו כן איני מקבל טענת ב"כ הנאשם כי עצם ההחלטה בערר שהוגש בתיק ע"ח 782-03-20 (נ/4) על השבת רכב הטנדר בכפוף להפקדת סך של 50,000 ₪ יש בה כדי לסייע לנאשם בטיעונו שלא לחלט רכב הטנדר. זאת באשר החלטה בבקשה להחזרת תפוס או המשך החזקת תפוס בידי המדינה הינה החלטת ביניים , באה במקרה זה טרם הודאת הנאשם והרשעתו בעובדות כתב אישום מתוקן, באה טרם הכרעה בשאלת הבעלות ברכב הטנדר ונועדה להבטיח באמצעים מידתיים גם את האפשרות לחילוט עתידי (במקרה זה) ושעה שהחלטה זו ניתנה כאשר הנאשם היה נתון מאחורי סורג ובריה ולא יכול היה בטווח הזמן הנראה לעין לעשות שימוש ברכב הטנדר (עובדה שאינה נכונה היום שעה שבפניי מספר מצומצם של חודשי מאסר נוספים). משכך הם פני הדברים לא היתה משתנה ההחלטה בעתירת המאשימה לחילוט רכב הטנדר גם אם היה רכב הטנדר מצוי פיסית בידי הנאשם.

ב"כ הנאשם ביקשה לראות בהסדר הטיעון כהסדר ממצה לעניין העונש הראוי בעניינו של הנאשם אך משמצאתי כי עונש המאסר המוסכם מצוי בחלקו הנמוך עד הבינוני של מתחם העונש ההולם ואף ביחס לעונשו הראוי של הנאשם שבפניי הרי שאין לומר כי עונש המאסר המוסכם והפעלת המאסר על תנאי בחלקו בחופף , הינו עונש ממצה ושאינו להוסיף עליו רכיב כלכלי של ממש.

לאור כל האמור לעיל מצאתי כי כלל התכליות הנהוגות בפסיקה הנוהגת בנוגע לחילוט רכב ככלי אשר שימש לביצוע עבירה מתמלאות במקרה זה ומן הדין להורות על חילוט רכב הטנדר לטובת אוצר המדינה.

7. קביעת רכיב הקנס

לצורך קביעת רכיב הקנס כחלק מעונשו של הנאשם נתתי דעתי כמצוות המחוקק לטענותיו של הנאשם בגין גובה הקנס הגם שלא הוכחו בפני באסמכתאות ולהחלטה בגין חילוט רכב הטנדר אשר נוכח התכלית הענישתית יש ליתן משקל להחלטה זו במסגרת הנטל הכספי המוטל על הנאשם בדמות הקנס הכספי ומאידך גיסא לפגיעה ברף בינוני שיש במעשיו של הנאשם בערכים המוגנים בביצוע עבירות אלו, התכנון המוקדם והדקדקני, הישנות ביצוע עבירות דומות, עברו הפלילי של הנאשם, אשמו המלא של הנאשם והנזק הפוטנציאלי הרב בביצוען וכן שיקול הרתעת הנאשם.

להלן סקירה תמציתית של הפסיקה הנוהגת בדגש על רכיבי הענישה הכספיים שהוטלו על נאשמים במקרים דומים או קרובים בנסיבותיהם:

א. **ת"פ 4203-06 מדינת ישראל נ' עאמר אבו סבילה** הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של הסגת גבול וגניבת בקר ומקנה. בית המשפט גזר על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל אשר ירוצו בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס כספי בסך 10,000 ש"ח.

ב. **ברע"פ 4309/13 בלעום נ' מדינת ישראל [פורסם בנוב' 18.6.13]**, נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בביצוע עבירת כניסה והתפרצות למקום מגורים וגניבה, וכן בעבירה של החזקת אביזר של נשק ותחמושת, ונגזר עליו מאסר בפועל למשך 10 חודשים, מאסר על תנאי, פיצוי למתלונן בסך של 2000 ₪ וקנס בסך של 2000 ₪.

ג. **בע"פ 56652-11-12 פפלוב נ' מדינת ישראל (מחוזי ת"א), פורסם במאגרים המשפטיים (28/1/13)** הורשע המערער בעבירות של התפרצות לדירת מגורים, גניבה והיזק לרכוש במזיד. המערער נדון ל- 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד עונשים נלווים ובין היתר קנס בסך של 5000 ₪ ופיצוי למתלונן בסך של 4000 ש"ח. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על חומרת העונש.

ד. **בת"פ 54241-05-11 מדינת ישראל נ' עפיף אלרינאוי והאני קרינאוי** הורשעו הנאשמים על פי הודאתם בכתב האישום המתוקן בעבירות של גניבה בצוותא חדא בנסיבות מחמירות, קשר לפשע והסתייעות ברכב לביצוע פשע.

ביחס לנאשם 1, לו הרשעה אחת קודמת בעבירת גניבה גזר בית המשפט עונש מאסר בפועל לתקופה של 5 חודשים, שירוצה בעבודות שירות, עונש מאסר על תנאי, קנס בסך 1500 ש"ח, פיצוי למתלונן וחתימה על התחייבות.

ביחס לנאשם 2, לו אין עבר פלילי, גזר בית המשפט עונש מאסר בפועל לתקופה של 3 חודשים שירוצה בעבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס בסך 1,000 ש"ח, פיצוי למתלונן וחתימה על התחייבות.

על גזר דין זה הוגש ערעור בבית המשפט המחוזי, אשר קבע כי דין הערעור להידחות וגזר הדין נותר על כנו.

לאור האמור מצאתי כי מתחם הקנס ההולם במקרה זה נע בין 2,000 ₪ ועד 15,000 ₪.

בהינתן הנזק הכספי אשר נגרם לנאשם ומשפחתו בחילוט רכב הטנדר ועונש המאסר המוסכם אשר יוטל על הנאשם בתיק זה מצאתי למקם רכיב הקנס הכספי בחלקו הנמוך של מתחם העונש ההולם.

8. לאור כל האמור אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים.

אני מורה על הפעלת מאסר על תנאי בן 9 חודשים שהוטל על הנאשם בתיק ת.פ. 32692-12-15 מיום 2.2.17 באופן ש - 4 חודשים יופעלו במצטבר לעונש שיוטל על הנאשם בתיק זה ו - 5 חודשים יופעלו בחופף לעונש שיוטל על הנאשם בתיק זה.

סך הכול מאסר בפועל שירצה הנאשם בתיק זה - 13 חודשים.

מתקופת המאסר תנוכה תקופת מעצרו מיום 15.10.19 ועד היום.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים לא יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג עוון או עבירת קשירת קשר לביצוע פשע או עבירת שיבוש מהלכי משפט ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים לא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.

ד. אני מורה על חילוט רכב הטנדר מסוג טויוטה מ.ר. 71-146-79 לטובת אוצר המדינה.

ה. קנס בסך 5,000 ש"ח או 50 ימי מאסר תמורתו אשר ירוצה במצטבר לכל עונש מאסר אחר שהוטל על הנאשם. הקנס ישולם ב - 10 שיעורים חודשיים שווים ורצופים, תשלום ראשון עד יום 01/01/2021 ובכל 1 לחודש ועד התשלום המלא בפועל.

אי תשלום אחד מהשיעורים, יעמיד את היתרה לפירעון מיידי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ט סיוון תש"פ, 21 יוני 2020, במעמד התובע, עו"ד לידאווי והנאשם.